

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

داکتر محمد کریم "فارغی"

۰۵ جولای ۲۰۲۰

داکتر فارغی

[طرفه رفتن به جای پاسخ دادن]

آقای "غنی" دیروز در مقابل سؤال خانم جوانی مبنی بر بی کفایتی اش در تأمین صلح و ایجاد کار به جوانان، از مسیر طرفه رفت و ادعا نمود که نزده سال قبل وقتی او در قدرت سهیم شد، پنج نفر هم قادر به نوشتن نبودند، ولی حال وضعیت تغییر کرده است. او درست گفته است، ممکن در سطحی که او اشتغال داشت، پنج نفر و حتی کمتر از آن قادر نبودند سر از عهده نوشتار پروژه ئی مطابق توقعات پارتنر ها و شرکای خارجی پروژه دولت افغانستان، بر آرند. صرف نظر از این که سواد نوشتاری در جامعه ما در طول زمانه ها ضعیف و معیاری نبوده است و چنانچه امپراتور کبیر احمد شاه بابا (رح) غرض پیشبرد امور کتابت دربار، ناگزیر گردید گروهی را از ایران به این منظور در کشور ساکن نماید، این اظهارات و افشاگری جناب شان جواب مکفی به سؤالات آن دوشیزه رسالتمند نبود. من خود در مدت کار طولانی ام با مؤسسات داخلی و خارجی متوجه این فاکت شده بودم که سواد نوشتن در بین باسوادان، لیسانسه ها و حتی مافوق آن در پائین ترین سطح بوده است. تا حالا هم نوشتن یک پاراگراف که در آن مبتدا و خبر مراعات و جمالتی که حاکی از ارائه مفهومی باشد که نویسنده مدنظر داشته است، چلنج بر انگیز است. ولی این نکته باز هم دلیلی برای عدم موفقیت ایشان در تأمین امنیت و ایجاد اشتغال برای مردم به خصوص جوانان نمی گردد. آقای رئیس جمهور به عوض استخدام درجن هائی از کارمندان خارجی در دفتر ریاست جمهوری و اهدای معاشات گزاف دالری می توانست با استخدام چند متخصص در پوهنتون کابل در مدت نزده سال گذشته اقلاً سه دوره متخصص در این بخش به جامعه ارائه کند.

ادبیات شفاهی و گفتاری و عدم پرداختن به مستند سازی کتبی در کشور ما سابقه تاریخی دارد، حتی معاملات تجاری و خرید و فروش ها در گذشته فقط با لفظ و قول و قرار صورت می گرفت. نکاحنامه و وثیقه شرعی گذشته ای بیشتر از چند دهه ندارد و هنوز در بسیاری از مناطق کشور مانند گذشته وصلت ها با قول و لفظ صورت می گیرد . این فاکت ها عمق و ریشه عقب ماندگی ها را در جامعه ما انعکاس می دهد. حل این معضله ایجاب می کند تا با آن دلسوزانه و مسؤولانه برخورد کرد و آن را صرفاً از یک رهبر واقعی و محب نسبت به مردمش که بیشتر درد ها و آلام شان را در نظر داشته باشد نه عیب ها و کاستی هایشان را، می شود توقع کرد...